

כָּאן רוּחַ שֶׁהוּא רְצוֹן שְׁפָל הַרוּחוֹת הַתַּחְתּוֹנוֹת הִלְלוּ רְצִים אַחֲרֶיהָ לְהִדְבֵק בָּהּ בְּנִשְׁקָה בְּאַהֲבָה.

רוּחַ זֶה נִכְלָל בְּשֵׁשׁ, וְעוֹמֵד בְּשֵׁשׁ. נִכְלָל בְּשֵׁשׁ שְׁלֹמֶטָה יָחַד עִמּוֹ, וְעוֹמֵד בְּשֵׁשׁ עֲלִיוֹנִים. וְלִכְּן רוּחַ זֶה מוֹצִיא שְׁנַיִם עֶשֶׂר אֹרוֹת פְּלוּלִים כָּלֵם מִלְמֶטָה וּמִלְמַעְלָה. שְׁנַיִם עֶשֶׂר הָאֹרוֹת הִלְלוּ הֵם שְׂמֵחִים לְעֲלוֹת לְמַעְלָה וּלְקַבֵּל כָּל אֵלוֹ שְׁלֹמֶטָה.

הַיְכָל זֶה שֶׁהוּא רְצוֹן, רְצוֹן הַפֶּל, מִי שְׁקוֹשֵׁר קְשָׁרִים וּמַעֲלָה אוֹתָם לְכָאן, זֶהוּ שְׂמִפִּיק רְצוֹן מֵה' בְּחִבּוּבֹת. בְּתוֹךְ הַהֵיכָל הַזֶּה נֶאֱסַף מִשֶּׁה בְּאַהֲבָה, שְׁנוֹשֵׁק לְשִׁיקוֹת אֶהְבָּה. זֶהוּ הַהֵיכָל שֶׁל מִשֶּׁה. רוּחַ זֶה רוּחַ הָאַהֲבָה. הַרוּחַ שֶׁל הַיְחוד שְׂמִמְשִׁיף אֶהְבָּה לְכָל הַצְּדִידִים.

וְאוֹתָם שְׁנַיִם עֶשֶׂר אֹרוֹת עוֹלָיִם וְלוֹהֲטִים. מִהֶנּוּצָנִיץ שְׁלֵהֶם יוֹצְאוֹת אַרְבַּע חִיּוֹת קְדוֹשׁוֹת אוֹהֲבֵי הָאַהֲבָה. אֵלֶּה נִקְרְאוּ חִיּוֹת גְּדוּלוֹת לְהִתְחַבֵּר אוֹתָם קְטָנוֹת לְהַפְלֵל בָּהֶם, שְׂפָתוֹב (תְּהִלִּים קד) חִיּוֹת קְטָנוֹת עִם גְּדוּלוֹת.

אֵלֶּי אַחֲזוֹת זוֹ בְּזוֹ לְאַרְבַּעַת צְדָדִים, כְּמוֹ אֲגוּז שְׂמִחְבֵּר לְאַרְבַּעַת צְדָדִים, וְלִכְּן נִקְרָא הַיְכָל זֶה גִּנַּת אֲגוּז, שְׂפָתוֹב (שִׁיר 1) אֵל גִּנַּת אֲגוּז יִרְדְּתִי. מֵה זֶה אֵל גִּנַּת אֲגוּז? מִשּׁוֹם גִּנַּת אֲגוּז יִרְדְּתִי, שֶׁהוּא הַיְכָל הָאַהֲבָה לְהִתְדַבֵּק זָכַר בְּנִקְבָּה.

אֵלֶּה הָאַרְבַּע נִפְרָדִים לְשָׁנִים עֶשֶׂר, שְׁלֹשׁ שְׁלֹשׁ לְכָל צַד. כָּל אוֹתָם תַּחְתּוֹנִים פְּלוּלִים בָּהֶם. וּבָהֶם קִיָּמִים רוּחוֹת עִם רוּחוֹת, אֹרוֹת עִם אֹרוֹת. כָּלֵם אֵלֶּה עִם אֵלֶּה עַד שְׁנַעֲשִׂים אַחַד. וְאָז רוּחַ זֶה שְׁפָלוֹל מִכָּלֵם עוֹלָה לְהִתְעַטֵּר

הַשִּׁירִים ד) כְּחוֹט הַשְּׁנַיִ שְׁפָתוֹתֶיךָ, הַאִי הַיְכָלָא (הַיְכָלָא דְאַקְרִי) אַקְרִי הַיְכָל הַרְצוֹן, הֶכָא רוּחָא דְאִיהוּ רְעוּא דְכָל הַגִּי רוּחִין תַּתְּאִין רְהִטִין אַבְתְּרִיהָ לְאַתְדַבְּקָא בֵּיהּ בְּנִשְׁקָה בְּרַחֲמֵימוֹתָא. הַאִי רוּחָא אַתְּפְּלִיל בְּשִׁית. וְקִיָּמָא בְּשִׁית. אַתְּפְּלִיל בְּשִׁית דְלִתְתָא בְּהִדְיָה. וְקִיָּמָא בְּשִׁית עֲלִאִין. וּבְגִין כֶּף הַאִי רוּחָא אַפִּיק תְּרִיסַר נְהוֹרִין פְּלִילִין פְּלֵהוּ מִתְתָּא וּמִלְעִילָא, הַגִּי תְּרִיסַר נְהוֹרִין אֲנוּן חֲדָאן לְסִלְקָא לְעִילָא וּלְקַבְּלָא כָּל אֲנוּן דְלִתְתָּא.

הַיְכָלָא דָּא דְאִיהוּ רְצוֹן רְעוּא דְכָלָא, מָאן דְקָשַׁר קְשָׁרִין, וְסִלִּיק לֹון הֶכָא, דָּא הוּא דְאַפִּיק רְצוֹן מִיַּי בְּחִבּוּבֹתָא. בְּגוּ הַיְכָלָא דָּא אַתְּפְּנִישׁ מִשֶּׁה בְּרַחֲמֵימוּ דְנִשְׁיֵק נִשְׁיֵקִי רַחֲמֵימוֹתָא. הַאִי הוּא הַיְכָלָא דְמִשֶּׁה. רוּחָא דָּא רוּחָא דְרַחֲמֵימוֹתָא, רוּחָא דְיַחֲוּדָא דְאַמְשִׁיף רַחֲמֵימוּ לְכָל סְטָרִין.

וְאַנּוּן (ר"א אֲנוּן) תְּרִיסַר נְהוֹרִין סִלְקִין וְלִהְטִין. מִנְצִיצוּ דְלֵהוֹן נְפִיקִי אַרְבַּע חִיּוֹן קְדִישִׁין רַחֲמֵי דְאַהֲבָה, אֵלִין אַקְרוּן חִיּוֹת גְּדוּלוֹת לְאַתְחַבְּרָא אֲנוּן זוּטִי לְאַתְפְּלֵלָא בְּהוּ, דְכְּתִיב, (תְּהִלִּים קד) חִיּוֹת קְטָנוֹת עִם גְּדוּלוֹת.

אֵלִין אַחֲזִידִן דָּא בְּדָא לְאַרְבַּע סְטָרִין, כְּאַגּוּזָא דְמִתְחַבְּרָא לְאַרְבַּע סְטָרִין, וּבְגִין כֶּף אַקְרִי הַיְכָלָא דָּא, גִּנַּת אֲגוּז דְכְּתִיב, (שִׁיר הַשִּׁירִים 1) אֵל גִּנַּת אֲגוּז יִרְדְּתִי, מָאִי אֵל גִּנַּת אֲגוּז, בְּגִינִיָּה דְגִּנַּת אֲגוּז יִרְדְּתִי דְאִיהוּ הַיְכָלָא דְרַחֲמֵימוּ לְאַתְדַבְּקָא דְכוּרָא בְּנוֹקְבָא.

אֵלִין אַרְבַּע מִתְפָּרְשִׁין לְתְּרִיסַר, תִּלְתַּת תִּלְתַּת לְכָל סְטָר. כָּל אֲנוּן תַּתְּאִי כְּלִילִין בְּהוּ. וּבְהוּ קִיָּמִין רוּחִין בְּרוּחִין נְהוֹרִין בְּנְהוֹרִין, פְּלֵהוּ אֵלִין בְּאֵלִין עַד דְאַתְעִבִּידוּ חַד. וּכְדִין הַאִי רוּחָא דְכָלִיל מִפְּלֵהוּ סִלְקָא לְאַתְעַטֵּרָא

(נ"א לאתער) ברוחא דלעילא ההוא דאקרי שמי"ם וזמין ליה לאתחברא בהדיה, פיון דאתקשרו כלהו דלתתא בהדיה אמר (שיר השירים א) ישקני מנשיקות פיהו, וכדין איהו חדוה לאתקשרא רוחא ברוחא ולאשתלמא דא בדא, פדין איהו שלימו בחבורא חדא.

ביון דהאי רוחא אתחבר בהדיה ואשתלים דא בדא ואתנהירו דא בדא בכל שלימו כדקא חזי כהאי רעותא דצלי בר נש זכאה דסליק פולא כדקא חזי, (דף מה ע"א) עד ההוא אתר לחברא רחיו דא בדא, פדין (ד"א שמיא אתחבר ברוחא דא כרחיו בשלימו באנתרותא מתדבקן דא בדא, פדיון) פל אנון היכלין וכל אנון רוחין דאתפלילו בהאי כל חד וחד מאנון רוחין והיכלין דאנון בכללא דשמים פל חד וחד נטיל ההוא היכלא וההוא רוחא (באתר) דאתחזי ליה לאתחברא בהדיה ולאשתלמא בהדיה פדקא יאות.

(ד"א בגין דההוא רוחא שתיקא דאקרי שמים דאיהו רוחא קדישא לעילא נטיל היכלא דא רוחא דא דאקרי רצון סליק לון לנבייהו כההוא יחודא. וזכוי אתחברן רצון לאתנשא) (בן צ"ל הרש"ב) (נ"א בגין דההוא רוחא שתיקא דאקרי רצון סליק לון לנבייהו כההוא יחודא וזכוי אתחברן שמים דאיהו רוחא קדישא לעילא נטיל היכלא דא רוחא דא דאקרי רצון לאתנשא) דא בדא. לאתחברא דא בדא לאשתלמא דא בדא. ורזא דא (בראשית כט) וישק יעקב לרחל וגו'.

אברהם דאיהו ימינא לעילא נטיל (ד"א ל"ג היכלא דקאמרן) (היכל אהבה) רוחא דאקרי אהב"ה לאתקשרא דא בדא לאתחברא דא בדא למהוי חד וסימניה (בראשית יב) הנה נא ידעתי כי אשה יפת מראה את. ושפירו דאתתא באנון שדים.

יצחק דאיהו שמאלא נטיל ההוא היכלא (פקודי רנ"א א דבי דינא דכל דינין מתערין מתפן רוחא דאקרי

[להתעורר] ברוח של מעלה, אותו שנקרא שמים, ומזמין אותו להתחבר עמו. פיון שנקשרו כלם שלמטה יחד עמו, אמר (שם א) ישקני מנשיקות פיהו. ואז החדוה היא להתקשר רוח ברוח ולהשתלם זה בזה, ואז היא השלמות בחבור אחד.

ביון שרוח זה מתחבר עמו ונשלמו זה בזה ומאירים זה בזה בכל השלמות כראוי ברצון זה שמתפלל בן אדם צדיק שמעלה הכל כראוי עד אותו מקום לחבר אהבה זה בזה, אז [שמים מתחבר ברוח זה באהבה בשלמות בהארה מתדבקים זה בזה, ואז] כל אותם היכלות וכל אותם רוחות שנכללו בזה, כל אחד ואחד מאותם רוחות והיכלות שהם בכלל של שמים, כל אחד ואחד נוטל אותו היכל ואותו רוח שראוי לו להתחבר עמו ולהשתלם עמו כראוי.

[משום שהרוח הששי הזה שנקרא שמים רוח קדוש למעלה, נוטל היכל זה, הרוח הזה שנקרא רצון מעלה אותם אליהם באותו יחוד, וכך מתחברים רצון להתנשא] (נ"א משום שאותו רוח ששי שנקרא רצון מעלה אותם אליהם באותו יחוד, וכך מתחברים שמים, שהוא רוח קדוש למעלה, נוטל היכל זה רוח זה שנקרא רצון להתנשא) זה בזה, להתחבר זה בזה, להשתלם זה בזה. וזה סוד (בראשית כט) וישק יעקב לרחל וגו'.

אברהם שהוא ימין למעלה נוטל [היכל שאמרנו] (היכל אהבה) רוח שנקרא אהב"ה להתחבר זה בזה להיות אחד, וסימן לדבר - (שם יב) הנה נא ידעתי כי אשה יפת מראה את. ויפי של האשה באותם שדים.

יצחק שהוא שמאל, נוטל אותו היכל [של בית דין שקל הדינים מתעוררים. משום הרוח שנקראת זכות להתחבר זה בזה ולהשתלם זה בזה להיות הכל אחד כראוי. שאר

הנביאים נטלו שני היכלות (שלמטה). שני רוחות נג"ה וזה"ר, בסוד הכתוב (שיר ז) חמוקי ירכיף וגו', להתקשר אלה באלה להיות אחד.

יוסף הצדיק עמוד העולם נטל היכל של ספיר, הרוח שנקראת לבנת הספיר, ואף על גב שכתוב (שמות כד) ותחת רגליו, בשביל פבוד המלך. וכך הוא בודאי. ואחר כך העמוד הזה נטל יותר, שהוא סוד הסודות, במקום של ההיכל השביעי. עד כאן מתחברות דרגות ומתחברים זה וזה להשתלם זה עם זה להיות כלם אחד. הכל פראוי. ואז ה' הוא האלהים וגו'. אשרי חלקו בעולם הזה ובעולם הבא מי שיודע לקשרם ולהדבק ברבוננו.

באן הכריעה (בהכרעה כאן ומוסר תנו"ן) והשתחואה וקידה ופרישת פנים ונפילת אפים להמשיך רצון הרוח העליון, נשמת כל הנשמות, שתלוי למעלה עד אין סוף, שממנו יוצאים אורות וברכות להשלים הכל מלמעלה פראוי ולהיות הכל בשלמות מלמטה ומלמעלה, וכל הפנים מאירות בכל הצדדים פראוי. ואז מתבטלים כל גזרי הדין, וכל הרצון נעשה למעלה ולמטה. ועל זה כתוב (ישעיה מט) ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר. וכתוב (תהלים קמד) אשרי העם שפכה לו אשרי העם שה' אלהיו. היכר שביעי. בהיכל זה אין בו דמות ממש, הכל הוא בנסתר וגו' (תוך) סוד הסודות, הפרכת שפרוסה [פרוסה], כל ההיכלות עומדים שלא יתראו שני כרובים [ד"א זה מנה עומדים]. לפנים מזה עומדת כפרת, דמות של קדש הקדשים, ולכן היכל זה נקרא קדש

וכותא לאתחברא דא ברא ולאשתלמא דא ברא למהוי בלא חד פדקא יאות. שאר נביאים נטלו תרין היכלין (ד"א דלתתא), תרין רוחין נוג"ה וזה"ר, פרזא דכתיב, (שיר השירים ז) חמוקי ירכיף וגו' לאתקשרא אלין באלין למהוי חד.

יוסף הצדיק עמודא דעלמא נטיל היכלא דספיר רוחא דאקרי לבנת הספיר, ואף על גב דכתיב, (שמות כד) ותחת רגליו, בגין יקרא דמלכא, והכי הוא ודאי. ולבתר עמודא דא נטיל יתיר דאיהו רזא דרזין באתר דהיכלא שביעאה. עד הכא מתחברן דרגין ומתחברן דא ברא לאשתלמא דא עם דא למהוי כלהו חד. פלא כדקא חזי. וכדין (מלכים א יח) יי הוא האלהים וגו'. זפאה חולקיה בעלמא דין ובעלמא דאתי מאן דידע לקשרא לון ולא תדבקא במאריה.

הכא הכרעה (ד"א ל"ג בהכרעה הכא ומוסר תנו"ן) והשתחואה, וקידה, ופרישו דבפין, ונפילה דאפין לאמשכא רעותא דרוחא עלאה נשמתא דכל נשמתין דאיהו תליא לעילא עד אין סוף. (ד"א ל"ג סוף) דמניה נפקי נהירו וברכאן לאשלמא כלא מלעילא כדקא יאות. ולמהוי כלא בשלימו מלתתא ומלעילא וכל אנפין נהירין בכל סטרין כדקא יאות. פדין כל גזרי דינין מתבטלין וכל רעותא אתעביד לעילא ותתא. ועל דא כתיב, (ישעיה מט) ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר. וכתוב, (תהלים קמד) אשרי העם שפכה לו אשרי העם שיי אלהיו:

היכלא שביעאה היכלא דא לאו ביה דיוקנא ממש, פלא איהו בסתימו וגו' (ד"א נז) רזא דרזין, פרוכתא דפריסא (ד"א פריסא) קיימין פלהו היכלין דלא לאתחואה תרין פרוכים (ד"א ל"ג דא מן דא בויבין),

לגו מן דא קיימא פפורתא דיוקנא דקדש קודשין, בגין כן היכלא דא אקרי קדש הקדשים. האי קדש הקדשים אתר מתתקנא להווא נשמתא עלאה כללא דכלא עלמא דאתי לגבי האי (נ"א עלמא) עלאי.

דחא פד מתחברן פלהו ריחי דא בדא ואשתלימו דא עם דא כדקא חזי, פדין אתער ריחא עלאה נשמתא דכלא לגבי עילא סתימא דכל סתימין, לאתערא על כלא לאנהרא לון מעילא לתתא. ולאשלמא לון לאדלקא בוצינין.

וכד כלא (נ"א איהו) בשלימו בנהירו דכלא ונחית נהירו עלאה, פדין האי היכלא שביעאה איהו היכלא סתימא דכלא לקבלא ההוא קדש הקדשים נהירו דנחית ולא תמלייא מתמן פנוקבא דמתעברא מן דכורא ואתמלייא, ולא אתמלייא אלא מהאי היכלא דמתתקנא לקבלא ההוא נהירו עלאה, ורזא דא היכלא שביעאה איהו אתר דחבורא דזווגא, לאתחברא שביעאה בשביעאה למיהוי (דף מה ע"ב) כלא חד שלימו (ד"א חד) פדקא חזי.

ומאן דינדע לקשרא יחודא דא זכאה חולקיה רחים לעילא רחים לתתא קדשא בריף הוא (איהו) גזיר ואיהו מבטל. סלקא דעתין דאיהו מקטרגא במאריה, לאו הכי, אלא בגין דכד איהו קשיר קשירין וינדע ליחדא יחודא וכל אנפין נהירין וכל שלימו אשתכח וכלא אתברכא כדקא יאות, כל דינין מתעברין ומתבטלין ולא אשתכח

הקדשים. קדש הקדשים הזה מקום מתקן לאותה נשמה עליונה, כלל של כל העולם הבא לגבי [עולם] העליונים הללו.

שהרי כשמתחברים כל הרוחות זה בזה ונשלמים זה בזה פראוי, אז מתעורר רוח עליון נשמת הכל כלפי מעלה נסתר כל הנסתרים, להתעורר על הכל ולהאיר להם מלמעלה למטה, ולהשלים אותם להדליק גרות.

ובשהבד [נ"א הוא] בשלמות באור של הכל ויורד אור עליון, אז ההיכל השביעי הזה הוא היכל נסתר בסתר הכל, לקבל את אותו קדש הקדשים אור שיורד, ולהתמלא משם כמו נקבה שמתעברת מן הזכר ומתמלאת, ולא מתמלאת אלא מהיכל זה שמתקן לקבל אותו אור עליון. וזה סוד ההיכל השביעי, הוא מקום של חבור הזווג להתחבר שביעי בשביעי, להיות הכל אחד שלמות [אחת] פראוי.

וכי שינדע לקשר יחוד זה - אשרי חלקו, אהוב למעלה ואהוב למטה, הקדוש ברוך הוא גוזר והוא מבטל. היעלה על דעתך שהוא מקטרג ברבוננו? לא כן! אלא משום שכשהוא קושר קשרים וינדע ליחד יחוד וכל הפנים מאירות, וכל השלמות נמצאת, והכל מתברך פראוי, כל הדינים מסתלקים ומתבטלים ולא נמצא דין בעולם. אשרי חלקו בעולם הזה ובעולם הבא. זהו למטה, שכתוב בו (משלי י) וצדיק יסוד עולם. זהו קיום העולם. בכל יום קורא עליו הפרוז, (ישעיה מא)

דינא בעלמא. זכאה חולקיה בעלמא דין ובעלמא דאתי. דא הוא לתתא דכתיב ביה (משלי י) וצדיק יסוד עולם דא הוא קיומא דעלמא. בכל יומא